

Marcus Appelberg

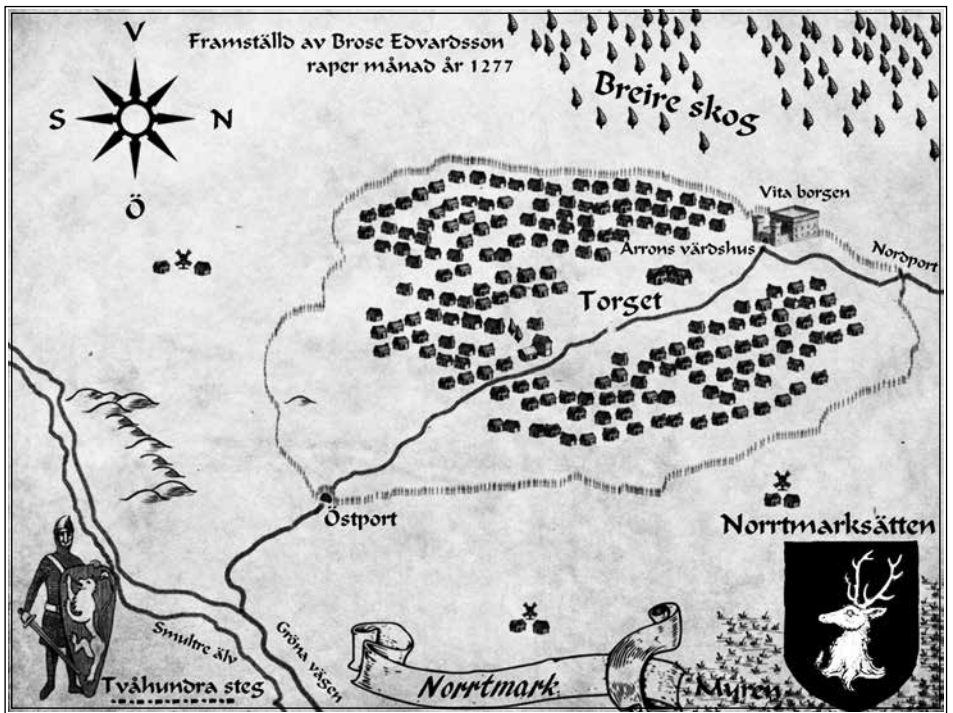
Winter
Krieg

ISBN:978-91-88263-70-4
© Marcus Appelberg (text och kartor)
Umeå 2020

Omslagsbild: Kim Dingwall
Omslagsfoto: Sebastian Bergenwall

Tryckt hos Exakta, Malmö

Utgiven av Ultima Esperanza Books, Stockholm, 2020
www.ultimaesperanzabooks.se

Brose Edvardsson är lika erkänd för sina många äventyr som han är uppskattad för sina många bidrag till Engsmarks Kartografiska sällskap. Denna karta skildrar hans egen hemstad Norrtmark.

Denna karta trycktes av Engsmarks Kartografiska sällskap på beställning av Gottfrid Sigurdsson, författaren till boken *Engsmark och dess seder*.

En kungs hjärta

Han hatade dem.
Slagen, hånad och avrättad. Det var i hans elffte liv.
”Mästare?”

De Tolv samlade sig och Raazoul tvingade bort minnena och började sitt tal: ”De skulle kalla mig ond, men det är där de har fel. Deras ord speglar blott egna synder. Engsmark med alla nobla adelsmän som rånar, våldtar och mördar sina egna undersåtar. I kväll ska vi dräpa deras kung. I kväll kommer hämnens tid till detta rike, det första av dem alla. Fatta mod, bröder och systrar. Den Gamla världen ska falla och från eld och aska ska Den Nya världen bildas i vår avbild. En värld där vi kan göra som vi önskar och där inte ens döden står i vår väg!”

”Länge leve Befrielsen!” ropade hans följare. ”Länge leve Raazoul, Dödens erövrare!”

Han var stolt över dem. De Tolv var mästermagiker och var och en av dem var mer än kunnig inom de förbjudna konsterna. Snöstormen ven om öronen och rev i ansiktet. Raazoul lämnade trädet och hans trogna skara följde efter med dova, krasande steg. Någon fjärdingsväg bort låg den kungliga huvudstaden. En stor stad i ljus och mörker.

Jag ska frossa i mig hans hjärta. Raazoul kunde inte låta bli att le. Han skulle ta sin hämnd och bevisa för världen att han och hans följare – ja, alla de som var värdiga – förtjänade en helt ny värld. En värld där de var fria att göra som de ville utan att någon kunde stoppa dem.

*

Jag hatar Sverker Menvedsson.

Kung Tyrimer tog sin bågare och drack. Vinet var ljuvligt trots att det brände i halsen och drottningen höll hans hand. Det lugnade honom.

Trots allt hade han gått med på stormannens förslag. I tre långa månader hade Sverkers sockersöta dotter varit förlovad med Tyrimers ende son. *Och snart stundar väl bröllopsfesten.* Tyrimer misstänkte att Svitjarätten begick högförräderi genom Tinget, men det fanns inga bevis.

”Ers Majestät, det är en ära att göra er sällskap ikväll, ja hela dagen har varit ett nöje. Tänk att ni dräpte vildsvinet. En stor och mäktig kung kan icke sitta ensam med sin fru. De lojala är hedrade över blott en blick.”

Det blev tyst vid kungsbordet.

”Lojala – som du?” Kung Tyrimer höjde ett ögonbryn och Sverker svalde. Stormannen påminde om en av de där runda ostarna munkarna brukade kärna. Sverker var lika gammal som Tyrimer, men inga ballader skulle komponeras om hans mod på slagfältet. Tyrimer hånlog och Sverker såg det. Det var härligt att Sverker aldrig skulle bli sedd som en riktig man.

”Hur går det med vårt kära rike?” frågade han.

”Bra.” Tyrimer blev allt mer irriterad. Sverkers frågor störde honom och han undrade vart stormannen ville komma.

”Jaså. Det är inte vad jag har hört.”

”Vad insinuerar du?” frågade Tyrimer. Det glödgade vinet friskade upp honom och han kände drottningens hand under bordet.

”Jag har hört att bestarna mönstrar bland Vita bergen. Stormännen är oroliga, och flera av våra kära kyrkofäder brinner av rastlöshet. De ogillar att ni följer Frostmarks gudar. Ni vet hur de är med sina ord om böner, yrtåg och tro hit och dit.” Sverker log och grabbade tag i en av kycklingklubborna. *Må jättarna ta honom och hans arrogans.* ”Ifrågasätter du din kungs omdöme och tro?” röt Tyrimer högre än vad han borde.

Folk vände huvudena där de satt kring borden. Sången och skratten slutade tvärt.

Sverker svalde det saltade köttet och kastade benresterna på golvet. ”Inte alls, Ers Majestät. Jag säger bara sanningen. Tinget däremot ...”

Tyrimer förstod varför Sverker var så munter. *Han vill avsätta mig.* ”Hur är min ställning bland stormännen?”

”Åh, den är bedrövlig. Inte ens dina kära bröder stödjer dig fullt ut, eller alls.”

”Verkligen.”

Tyrimer slog näven i bordet och reste sig upp. ”Härmed är du dömd för högförräderi mot din kung och för konspirationer mot kronan. Du kan följa med frivilligt eller gripas med våld.”

Sverker reste sig med förvånansvärd snabbhet för en man med den storleken. Stolen föll ekande till golvet. ”Hur vågar du, kung Tyrimer? Du har inga bevis för dina anklagelser.”

Svärden glimmade i ljusstakarnas sken, men Tyrimer stod säker. Han hade De Hundratio riddarna vid sin sida och en stor mängd hirdmän. Tre ätters stöd och dussintals vandrande riddare. Fienderna var dårar om de skulle försöka något.

”Skåda er tyrann”, sade Sverker. Stormannen trodde att Tingets pappersköld skulle skydda honom men makten var Tyrimers. Han svor för sig själv att han skulle krossa Tinget en gång för alla. Det dög inte att ha en kung som sade en sak och Tinget som sade en annan. Engsmark skulle bli ett fredligt kungadöme styrt av honom själv, det skulle Tyrimer se till.

”Din far var en kungamördare”, sade han, och en riddare slog stormannen i bojar. ”Far föll offer för hans gift och jag tänker inte tillåta dig att sprida ordens gift, varken på Tinget eller här. Jag tänker inte tillåta dina vansinniga konspirationer mot mig. Att lura mig med fred och förlovning för att sedan vända mina stormän till dina ränker.”

”Fly! Och hämnas er herre!”

”Den som lyder honom kommer att brännmärkas som en förrädare mot kronan.” Vreden. Denna vildsinta vrede Tyrimer ärvt från sin far. Nu blossade den upp i full styrka när Svitjarättens hejdukar anföll hans män. De var galna. Galna hirdmän, och striden utbröt över halens svart-vitrutiga golv. Sverkens fränder var på väg ut ur hallen. Deras män gav sina liv för att skydda dem. Svärden blixtrade i ljusens sken och män föll skrikande till golvet, nedhuggna av Tyrimers riddare. Två andra ätter följde Svitjarättens herrar och Tyrimer gav blicken till De Hundratios andremästare.

Andremästaren bugade sig och beordrade två riddare att gripa tag i Sverkens dotter. Hon hade försökt ta sig till sin mor och bror när hon högt protesterande lyftes upp av en riddare. Liket en säck med potatis bar han henne över axeln.

Det var som om hela Svitjarätten frös till is. Männerna slutade slåss

och de höga herrarna stannade i sina steg, deras damer skakade till och barnen gapade. Vreden glimmade i deras ögon men Tyrimer njöt av ögonblicket. Margareta bars tillbaka till kungsbordet där riddaren slängde ner henne på golvet, bredvid hennes usling till far.

”Vad gör ni?” fick Sverker ur sig innan Tyrimer slog ner honom. Hans läppar var blodiga och Tyrimer blickade ner på upprorsmakarna som stod som fastfrusna på den tomma ytan mellan de två långborden. Han stirrade på Sverkers två bröder, och på hans son. ”Om någon av er reser sig mot kronan eller konspirerar genom Tinget så kommer Sverker och Margareta att förlora sina huvuden.”

”Nej, jag ber dig ...” Sverkers fru torkade bort svetten från pannan och knöt händerna i en bön medan Margareta stod tyst. Hon verkade inte ens märka hur de två riddarna lade hand på henne. Margareta hade trots allt villigt deltagit i Sverkers ränker. Sverker var en listig man och Tyrimer tänkte inte låta honom använda sin dotter som en bricka i maktens spel. Inte ett ögonblick till.

”Tyrann”, röt en av Sverkers bröder. Folk skrek och Tyrimer höjde handen. Margareta föstes fram till sin far. Musikanterna stod handfallna, instrumenten bortglömda.

”Lämna min hall, era förrädare. Jag ger fri lejd men vänder ni er mot mig vet ni vad som väntar.” Tyrimers vilja skulle bli landets lag, det skulle han snart se till.

*

Trubadurerna närde själen och sångarna sjöng Sången om Iguldun.

Äntligen kunde han slappna av. Liken hade städats undan och golvet hade skrubats rent från blod. Sverker och hans dotter hade fösts undan till fängelsehålorna där de hörde hemma. Stormannen var en däre om han trott att det skulle räcka med två ätter för att ta över tronen, men kanske hade han inte trott det? *Kanske hade han räknat med att alla utom min egen ätt skulle förråda kronan? Döda mig.* Tyrimer tittade in i drottningens kastanjebruna ögon. *Dig. Vår son. Allt just nu, under min egen födelsedagsfest.* Tyrimer rös och skakade på huvudet. Han hade ju De Hundratio riddarna och hirdmän var lätt för dem att besegra. Mer än lätt, det var en barnlek. Det var löjligt hur enkelt de gjort sig av med de hirdmän som skyddat Sverkers bröder.

Men om även De Hundratio skulle förråda honom ... Inför sin inre blick såg han sitt eget huvud skilt från kroppen och Sverker som triumferande höjde det med det där förbannade flinet på läpparna. För att sluta tänka på sonens och drottningens lik, badande i pölar av blod, bad Tyrimer Bjarne att ta Sverkers plats vid bordet.

"Vet du varför jag gjorde det?" sade Tyrimer när sonen satte sig ner bredvid honom.

"För att du var tvungen?" gissade Bjarne.

"Ja ... Sonen min, när du blir kung måste du komma ihåg att all trots och alla upprorshandlingar mot kronan måste straffas skoningslöst, för det är det enda sättet för en kung att behålla sin tron."

Bjarne svepte bort luggen. De blonda lockarna brukade irritera honom. "Så det är bättre att vara fruktad än älskad?"

Tyrimer tänkte efter. "Ja och nej", sade han till slut. "Du måste vara fruktad av dina fiender, men bespara din ridderlighet till dina vänner och framförallt till folket."

"Folket?"

"Trots vår hårt tillkämpade fred så tär krigsåren hårt på riket. Folket lider fortfarande under ätternas grymhet och jag kan så klart inte göra något åt det. Ätterna skyddas ju av Tinget."

"Det är upp till oss att göra det som är rätt", sade Bjarne. Tyrimer blev stoltare över sonen för varje år.

Så föll tvivlet över honom igen, de dystra tankarna. Tyrimer stirrade in i vinbägaren, såg en man med fyrtiosju vårar bakom sig. Grått hår, en kraftig bringa och stark skäggväxt. Blåa ögon i ett ansikte som färgats rött av vinet och alla känslor. Vem var han egentligen? *Jag är kungen.* Man kunde tro att kungen hade mest makt av alla och kunde göra som han ville. Tyrimer önskade att det var så för då hade han gjort allt för sitt land. Men han hade upptäckt att det bara var en önskedröm. "Jag önskar att Mirian vore här."

"Ja", sade Sigfrid. "Hon är en god kvinna."

"Och en ännu skickligare riddare", sade Bjarne. Tyrimer log ett snett leende för han kunde gissa sig till vad sonen tänkte på. "Riddare och slottsfru." Tyrimer suckade, och farbrodern, som satt nära drottning Sigfrid, tog ordet: "Hon borde vara här med Göte."

"Ja", sade Tyrimer och drack upp vinet. "Marc. Marc Estman!"

"Ja, Ers Majestät!"

”Ta min bägare och fyll på mer och vid alla gudar Marc, hämta en tallrik av krakaren.”

De där brung gröna ögonen. Tyrimer kom ihåg dem ...

Tyrimer kunde inte slita sig från hans blick. De där tårfyllda ögonen bönföll honom. Tiggerpojken satt vid en husvägg, i kläder som sett sina bästa dagar. Tyrimer bad riddaren plocka upp honom, och samma dag gav Tyrimer gossen en egen kammare. Gjorde honom till sin personliga tjänare.

Marc hade alltid tjänat honom troget. Nu kom han svassande med en tallrik fylld av bläckfiskskivor. Krakarerna var de största bläckfiskarna i hela den kända världen.

”Jag hoppas det smakar, Ers Majestät.” Marc bugade sig och lämnade honom. Tyrimer tittade på honom när han gick och satte sig nästan längst ner i Korphall, bland pager och tjänare. Krakaren var god och matupplevelsen blev bara bättre av alla dofter. Tyrimer drack mer vin.

”Ers Majestät, jag vill inte störa men ...”

”Vad är det, Haer?” Drottningen fattade tag i Tyrimers hand och han mötte hennes oroliga blick.

”Jag är rädd att ni svävar i livsfara i kväll ...”

Tyrimer kunde inte missa rädslan i orden. Haer var skräckslagen och svett dropparna började sakta rinna nerför Tyrimers kinder. ”Livsfara säger du? Är det en komplott? Finns det fiender kvar? Män som stödjer Sverker?”

”N-nej, Ers Majestät. Det är inte de jag menar. Jag ...” Hovtrollkarlen hade aldrig varit så här blek. Han var gammal, visserligen, men Tyrimer tvivlade på att det hade något med saken att göra. ”Vad menar du?” frågade Tyrimer. Han visste inte om han ville höra svaret.

”En svart storm hindrar min fjärrsyn och magisk kraft farligt lik svartkonst har krupit sig in i staden. Upp. Hit.”

”Varför varnade du mig inte tidigare?”

”Jag ville vara säker, Ers Majestät.”

Ilningarna löpte uppför ryggen, fick det att sticka i fingrarna.

”Ers Majestät ...”

Porten flög upp på vid gavel. Gångjärnen gnisslade till och tretton gestalter svävade in i hallen. Hovet tystnade och musiken dog ut. Främlingarna var klädda som klosterfolk. Bar vita rockar med strut-

kåpor. Tyrimer höll sin son och fru i händerna. ”Vilka är ni?” Han reste sig från tronen vid kungsbordet.

Ingen svarade och främlingarna svävade vidare. Sex av dem hade gyllenvita fjädervingar. De var älvor, och den främsta av våldsgästerna bar en svart stav i sin vänsterhand. En stav med ett förkrympt huvud som knapp. ”Engsmark har fallit”, sade han. ”Och av aska, blod och död ska Blodsväven vävas. Befrielsen väntar. Hör, ni som vill bli fria.”

Vid alla gudar, han ler! Tyrimer gav skakande Haer en blick, och andremästaren för världens främsta riddarorden gick med snabba steg bakom kungsbordet, nerför plattformens trappsteg. Han slöt upp med De Hundratio riddarna, ett dussin vandrande riddare och alla hirdmän. Haers frammanade flammor brann med en osedvanlig hetta och Tyrimer drog ett djupt andetag. ”Vem är du?” frågade han, spände ögonen i häxmästaren som stod i hallens mitt, nedanför kungsbordet. *Vi kommer att klara oss.*

Våldsgästen drog undan sin vita kåpa. Hans ansikte strålade med ett starkt sken och hans hår sken likt spunnet guld men ögonen var iskallt blåa. ”Mitt namn är Raazoul Häxmästaren.”

”Grip honom.” Tyrimer hade en befälhavares röst, och för det tackade han gudarna.

Andremästaren skickade fram några hirdmän men Raazoul stod kvar och stödde sig mot staven. En av hirdmännen grep tag i hans axel och försökte släpa iväg honom när alla fem kastades in i salens väggar utan att Raazoul ens rört sig.

Tyrimer stirrade på deras krossade huvuden. De blodstänkta väggarna.

Folk skrek och satte händerna för barnens ögon, men det var redan för sent. Svetten strilade nerför kinderna. Varför hade Haer inte varnat honom tidigare? *Kanske kunde han inte. Svartkonsten måste ha grumlat hans syn tills det var för sent.* Aeven var en skicklig trollkarl, men även han hade sina begränsningar och nu hade han mött sin överman.

Aeven sände iväg sina flammor mot Raazoul som blott höjde handen. Flammorna försvann och häxmästaren svävade vidare. ”Stå åt sidan, riddare.”

”Döda de andra! Ni måste döda de andra!” ropade Haer. Aeven stod vid Tyrimers sida och gestikulerade med armarna. Raazoul

sprängde aevens huvud. Blod och hjärnsubstanser flög åt alla håll och Tyrimer ryggade undan. Gästerna skrek och sonen satt stilla, blek som en död man.

Sigfrid handlade snabbt, knuffade ner Haer på golvet. Det var en skrämmande syn, hovtrollkarlens huvudlösa lik, och Tyrimer dömde inte sonen.

Raazoul kallade på en korp som flög in mellan de uppslagna portarna och satte sig på hans hand. Häxmästaren log och klappade den. Fågeln stirrade rakt på Tyrimer med sina blodröda ögon och häxmästaren svävade fram med sina följeslagare efter sig. Folk hade samlat sina barn längs väggarna.

”Ni rör inte kungen”, varnade andremästaren. Han ledde fram De Hundratio riddarna i bredd.

”Jag har inte återfötts trettiofyra gånger för att slösa tid på en uppstyld odugling.”

Andremästaren anföll med ett vrål, rände svärdet rätt igenom häxmästaren så blodet stänkte, men Raazoul skrattade bara. Han ströp andremästaren. Den ädla riddaren sjönk till golvet och Raazoul drog utan tecken på smärta ut svärdet, slängde det på riddarens lik. Tyrimer sneglade på sonen. Han satt fortfarande helt orörig, vit i ansiktet.

De tolv svartkonstnärerna satt i en cirkel. De mässade på ett okänt språk och andremästarens blod svävade till dem, krafsade ett pentagram på golvet.

”Min son. Ta min hand ... Sigfrid ...” Tyrimer kände deras handslag och riddarna rusade fram mot svartkonstnärerna. Häxmästaren stötte sin stav i golvet och vålnaderna kom – varifrån?

De anföll riddarna.

Tyrimer reste sig och drog svärdet, tog upp skölden vid tronens vänstra sida, en gåva från Drakkedjans matriark. Svärdet och skölden var smidda med drakeld och med dem skulle han skydda de sina.

De som försökte anfälla cirkeln flög in i väggarna och krossades. Folk skrek eller försökte göra sig så små som möjligt medan andra fortfarande bildade cirklar om barnen vid väggarna.

Marc ropade. *Tacka gudarna för honom!* Tyrimer reste sig med sonen och drottningen i släptåg. Vägleda av Marc och två riddare rusade de bakom kungsbordet. De fortsatte nerför plattformen och bakom långbordet på den högra sidan. Barn gömde sig bakom bordet med sina

föräldrar. Tyrimer hade aldrig trott att han skulle få se män i brynjor så rädda men han klandrade dem inte. Han var ju lika rädd själv.

”Hör mig”, sade Raazoul. ”Böj knä så kommer jag skona er alla. Rädda era liv och livet hos era barn.”

”Aldrig”, röt en gammal adelsman.

”Näväl”, häxmästaren slungade iväg en blix.

Tyrimer var tacksam över att Raazoul skulle skona hans hov men vid Helimner, han pissade snart på sig. Trots det tvingade han sig vidare, sprang förbi en riddare. Blodet sprutade ur hans hals. Kroppen föll till golvet och det hjälmklädda huvudet rullade bort. Sonen skrek och drottningen försökte trösta honom. ”In här”, hastade Marc ur sig innan han pekade på väggen. ”Ers Majestät, kan du ställa dig där? Där ja. Bra.”

Tyrimer skakade till. Hur kunde han ha glömt gången? Det var tur att han hade Marc vid sin sida.

”Tjänare”, sade Raazoul. ”Ni har inte gjort mig eller de mina något, därför kommer inget ont att hända er. Och inget händer barnen, för de har inget ansvar för sina faders dåd.”

Tyrimer vände blicken mot salens mitt. Adelsmännen och deras familjer hade redan böjt knä där de satt, nära svartkonstnärernas cirkel. Tänk om Raazoul talade sanning? Och om han gjorde det – varför? Vad tjänade Raazoul på att skona dem? Tyrimer trodde knappast att det handlade om medkänsla. *Nej, det måste vara något annat. Men vad?*

Det var inte många riddare kvar nu. Det dussin som inte fallit var ensamma utan hirdmännens stöd. Hirdmännen hade böjt knä som alla andra och Raazoul fortsatte att vråla fram sin svarta storm. I stormen fanns vålnaderna, som hämtade från en mardröm – nej – värre. De överföll de riddare som ännu stred. Männens skrik nådde Tyrimer, hemsökte honom.

Det ekade och Tyrimer vände sig om.

”Ers Majestät.”

Tyrimer nickade.

”Vart leder den?” Sonen var fortfarande vettskrämd.

”Till kloakerna ... Kom.” Marc andades häftigt. Han fattade tag i facklan som hängde över stenen han pressat in, klev in i den hårt trampade, mörka jordgången.

Tyrimer svalde. *Vår enda chans.*

Marc's fackla skimrade i brandgult och scharlakansrött och om man lyssnade riktigt noga kunde man höra vattendropparna långt därinne. Tyrimer rös till av vinddraget som kom från gången och svepte genom håret. Stanken var vämjelig men det var ett mildt pris och han kunde svära på att han skulle ge vad som helst, bara han och de han älskade tog sig i säkerhet. Sonen steg in med de två riddarna och Bjarne vände sig om. Han gav Tyrimer en blick. Tårarna strilade nerför kinderna när Marc backade längre in i gången och sedan steg drottningen in. "Kom nu, skynda dig." Tyrimer skakade till när hon lade sin hand på hans. Den var blöt och blekare än vanligt. Tyrimer skulle just svara henne när det skar till i magen. Han skrek.

Sigfrids blick. Tyrimer skulle aldrig glömma hennes bleka ansikte, märkt av sorg och rädsla. Marc tryckte in henne i gången.

"Beskydda henne", vädjade Tyrimer innan han drogs upp av de två piskorna som slingrade sig runt magen.

Marc skälvde först till, men så nickade han och pressade på en utskjutande sten. Lönndörren for igen och såg ut som resten av väggen.
Överlev.

Piskorna skar i ryggen och buken. Drog Tyrimer över borden. Han kunde inte vika undan blicken för sina tidigare undersåtar som stirrade på honom. Deras ansikten var bleka. Rödgråta ögon eller blodsprängda. De ville bara rädda sina familjer. Hur kunde han då döma dem?

Men han klarade inte av Assars blick. Hans egen farbror. Den var fylld av medlidande, sorg och skam. Farbrodern böjde sina knän för häxmästaren som alla de andra.

De Hundratio riddarna låg döda och vålnaderna började frossa i sig deras lik, sög i sig dem. Piskorna skar i buken så han ville skrika, men han kunde inte. *Varför kan jag inte skrika?*

"Uvenor", sade häxmästaren.

"Ja, mästare." En av de vitklädda svartkonstnärerna reste sig ur cirkeln och skred fram över rutgolvet med ett leende. En högländsälva med sina fjäderingar. Han gav Tyrimer en kylig blick och hans svarta hår fångades upp av nordvinden.

"Bege dig till det Bazyn-Evenhemska riket och behåll trycket på våra kära vänner guldsmederna. Varsko de våra och vakta våra intressen med en järnhand."

Uvenor bugade. ”Ja, min mästare.”

”Jag har tränat dig väl, lärjunge och vän. Vi ska vinna. Tillsammans ska vi bringa Befrielsen. Tillsammans ska vi uppnå allt.”

Uvenor log. Han vände sig mot porten och började gå, skred ut genom de uppslagna portarna. Fortsatte ut i kylan medan snöstormen ven in i hallen. Nordvinden tjöt. De svarta pelarna med sina utåtbuktande korpar i snidat trä gav nu en helt annan känsla. Tyrimer skakade när Raazoul drog in honom likt en inlindad fisk. Snart befann han sig bara någon fot från häxmästaren. Stirrade in i hans kalla, blåa ögon.

”Jag ska ha min belöning”, sade Raazoul och hänlog. ”En kungs hjärta.” Han tryckte pekfingrets nagel rätt igenom brynja, ylle och kött. Tyrimer stirrade på sitt eget röda, bultande hjärta som Raazoul höll framför honom. Kung Tyrimer skrek ut sitt sista andetag.

1

Mörka bud

Snöflingorna singlar ner i Mirians långa hår. Hon andades ut och njöt. Ängen bredde ut sig inför hennes blick, rödvit av solens sista strålar. Hon sträckte ut armarna och rullade med axlarna.

”Den som kan kasta längst vinner fem stop öl”, sade Maeghin med en ögonblinkning. Kusinen brukade få henne på bra humör. ”Inte sant Arron?”

”Jaja”, sade värdshusvärden.

Mirian log och Maeghin slungade iväg spjutet.

Det landade i en snöhög en bit bort.

Inte illa, men Mirian skakade på huvudet. ”Det handlar om skicklighet, inte om styrka”, sade hon och reste sig från milstenen. Hon stegade fram till det andra spjutet och tog upp det. Kände det i sin hand. Mirian balanserade spjutet medan hon tog sats; sträckte ut ena armen medan den andra kastade. Hennes spjut for förbi Maeghins och landade i snön.

”Vad säger du nu då, va? Låt barderna sjunga om Mirian Simonsdotters bravur.”

”Du behöver inte slå mig i ansiktet med det bara ...” Maeghin suckade.

”Käre kusin, varför så dyster? Jag bjuder ju dig på hälften av mitt pris.”

”Det låter som en god idé.”

”Kom.” Mirian pulsade fram till spjutet. Hon kämpade först med att ta upp det från den hårda packsnön men sedan gick det allt lättare. Med spjutet i sin hand spejade hon ut över det vita landskapet. Mirian pustade ut och hennes andetag blev till en vit rök i kylan. ”Tror du att vi kan få till en bra spelning i kväll?”

Kusinen log för inga ord behövde sägas, Mirian och Arron visste vad Maeghin menade. De gick tillbaka till Norrtmark. Vädret hade klarnat och kvällssolen sken. Mirian andades in. Det enda som hon saknade nu var ett stop med skummande, härlig öl.

*

Någon slog på borgens ytterport.

Mirian satte sig upp och strök dotterns panna. Barnet sov och Mirian tog av sig särken. Hon satte på sig brokarna, hosorna, vadmalsbyxorna och två kjortlar. Den ena var tjock, vävd av god ull, medan vadmalskjorteln var något tunnare. Bara dårar underskattade vintern.

Mirian for fram över sängkammarens knarrande golv. Hon gick genom korridoren och nerför trappan. Vaktkaptenen bugade sig.

Snöflingorna singlar ner på golvet och nordvinden ven in i hallen tills Maki stängde dörren. Gryningstimman var knappt över.

Främlingen var klädd i en lång rock med huva. Hans vänstra hand höll om en stav som om livet hängde på det. Hår och skägg var vilt, otvättat, och de stålgråa ögonen pilade snabbt. Än hit, än dit. Vid hans sida hängde en sliten svärdskida, men blicken fastnade på svärdets handtag. Dess lila svärdsknapp lös som om en fångad blixtn sprakade inuti den. *Kan det verkligen vara ...?* ”Nog för att Maki släppte in dig”, sade Mirian och lade armarna i kors. ”Vem är ni?”

”Ni kan kalla mig Vandraren. Jag har sökt efter dig.” Han gav henne en enkel bugning. ”Jag har ridit i sporrsträck i ett helt dygn, dag och natt för att ta mig hit med mitt bud.”

”Vadå för bud?”

Han suckade. ”De ord jag har är knappast muntra, slottsfru, så jag skulle vilja varna er: Ni kommer ta dem hårt.”

Det tog några ögonblick att hämta sig.

Mirian ledde honom in i Stora salen. Hon ville inte bryta mot gästfrihetens lagar. Särskilt inte nu när han ridit långt och trotsat kylan, så hon bad honom slå sig ned vid långbordet medan hon satte sig mitt emot honom. Mirian gav Maki en nick och han gick och hämtade sin fru och deras barn.

Mirian visste inte om hon kunde lita på denne främling, men hon ville höra det han hade att säga. Sanden rann i timglasets. Det var kallt

i hela borgen men hon var van. Hon hoppades att vandringsmannen skulle finna sig vid borgens råa kyla, tills tjänarna tänt på tändveden och elden tagit fart.

”Jag har njutit av freden som så många andra, men den kommer inte att hålla, slottsfru. Kriget nalkas.”

”Kriget?”

Vandraren satt stilla mitt emot henne men hon lät sig inte luras. Trots hans tillrättalagda armar och fingrarna som han höll knutna kunde hon inte undgå att lägga märke till hans allvar. Oron som dolde sig under ytan.

”Ja. Kriget. Gnollerna.”

Det spände i munnen och hon höjde på huvudet. Det dröjde några ögonblick.

”För Götes gästfrihet gav jag honom råd. Han var en god man, och familjen ...”

”Var?” Mirian ville inte höra svaret trots att hon ställt frågan. *Nordens väktare ...*

Vandringsmannen stirrade ner på bordet. När han slutade tittade hon rakt in i hans stålgråa ögon. En djup sorg speglades i de där ögonen. ”De är döda nu. Alla utom Kristina. Hovsta föll i går under gryningstimman. Som jag sa ...” Han segnade ner från bänken.

”Hjälp honom!”

Tjänarinnorna rusade nerför trappan, in till Stora salen. Maki hade väckt dem och det dröjde inte länge förrän deras mor skyndade sig nerför trappan. Svanhild var trots sin ålder inte att underskatta.

”Marja, sätt honom och håll i honom. Tallir, gröt. Nu. Svanhild, eldstäderna.”

En skål hade ställts fram till vandringsmannen och Svanhild hade gett den andra till Mirian. När de ätit färdigt gav Mirian sin kammarjungfru en blick. ”Se till så han får sig en sovplats även om han protesterar.”

”Ja, Ers Nåd.”

”Mirian, jag väckte vakterna.”

”Bra. För honom till badstugan. Han behöver basta.”

De förde bort vandringsmannen. Han tog sig fram långsamt med stapplande steg och hela tiden var de tvungna att hålla i honom.

Inför sin blick såg hon faderns avhuggna huvud. Mirian satt som

fastfrusen tills elden brann. Den fräste och knastrade, åt hungrigt av de rejäla stockarna. *Äntligen värme. Jag måste prata med honom.*

*

”Klara av alla frågor så får du leka med Ael.”

Dottern rodnade och rätade på sig. Hon höll kvar blicken och lade armarna åt sidan, något som fick Mirian att le. ”Nå din lilla varg, vilka är Fjirder och Borgir och hur ser deras relation ut?”

Johanna lutade sig fram över bordet och ögonen glittrade till av liv. ”Fjirder är vattnets gudinna. Hon lever tillsammans med Borgir.”

”Och vem är han?”

”Bergens, fjällens och stenarnas gud.”

”Och vad gör han?”

”Han ser till så bergen reser sig. Han ser till så marken skakar och rämnar och lavan spottas upp vid stora vulkanutbrott!”

”Mycket riktigt. Fimbultsskräcken har inte spottat ur sig eld på länge. Inga rökmoln väller fram och täcker himlen. Det ska vi vara glada över.”

”Gammelmorfar säger att han har sett ett vulkanutbrott. Han såg det när han var lika gammal som jag.”

”Det är sant. Jag hörde det första gången när jag inte var mycket äldre än du.” Morfar Brose hade rest över haven till Verantioz, och sedan tillbaka igen. Över hela Elantioz hade han vandrat, seglat till Meylon och Wa-shi riket, tillsammans med kartomagikern, en djärv och halvgalen gnom.

”Mor, sover du?”

”Va?” Mirian tog fram en näsduk och hostade. ”Förlåt mig, jag tänkte mig bort. Vart var vi?”

”Du lärde mig om Fjirder och Borgir.”

”Ja, det gjorde jag visst. Säg mig, hur lever de två gudarna?”

”De älskar varandra. Borgir tycker om berg och hatar havet.”

”Just precis, och Fjirder?”

Johanna log så det hade sett fänigt ut om hon inte vore så underbar. ”Hon älskar havet. Under vintern så lever hon med Borgir och då längtar hon till sommaren.”

”Ja det gör hon. Berätta för mig om Raddrimir.” Mirian visste väl

om att Johanna skulle bli som eld och lågor över att få prata om Raddrimir för av Frostmarks alla gudar var han hennes favorit. I eldstaden sprakade det till från veden.

”Han är den bevingade ekorren! Gudarnas budbärare och skvallret, vägfarnas och nyheternas gud.”

”Han är även nära vän med Gevlaren, Geten som återföds.”

Johanna nickade och försökte sig på att se så myndig ut för sina nio år så det roade istället. Mirian rufsade till dotterns hår och kysste henne på pannan. ”Nästa gång ska jag berätta hur de två blev vänner, för femtioelfte gången.”

”Det är min älsklings saga.”

”Svanhild”, hojtade Mirian. ”Semlor till oss båda.”

”Det ska jag ordna”, sade den gamla kammarjungfrun. Mirian hörde hennes steg utanför dörren.

*

Vandringsmannen låg vaken och han stirrade upp i taket innan han mötte hennes blick. ”De kom med gryningstimman. Självsäkra, ja rentav arroganta efter sin plundring av byarna en bit från Hovsta. Jag var med herr Göte när han fick budet.”

”Vad bestämde han sig för?”

”Att rida ut. Möta gnollerna med sin här så att alla flyktingar kunde söka skydd bakom stadsmuren.”

Mycket måste offras i krig. Mirian visste vad hon själv hade gjort.

”Vad hände sedan?”

Vandringsmannen mötte hennes blick och höll kvar den. ”Jag såg på från muren. Götes här var imponerande: Tvåhundra riddare och fyratusen fotfolk. En fjärdedel av dem var armborstskyttar. En mäktig armé värdig en storman.”

”Onekligen.”

”Men gnollerna var fler, Mirian. Niotusen om inte ännu fler, och gnoller är gnoller.”

”Gnoller är gnoller.” Tankarna plågade henne.

”Jag frös där jag stod uppe på bröstvärnet med stormannens dotter. Det var inte bara på grund av kylan.”

”Jag antar att Kristina var lika rädd som du?”

”Det var hon.”

”Och sonen?”

”Han stred med sin far.”

Mirian hämtade andan och mötte hans blick.

”När de var inom räckhåll för armborstskyttarna gav Göte sin order. Skåktorna föll över monstren och dräpte hundratals. Trots det fortsatte de bara vidare, trampade över sina fallna kamrater. Armborstmännen sände iväg en ny skur. Säkert fyrahundra gnoller föll, ändå marscherade de på med taktfasta steg. De började springa. Göte sände fram sitt infanteri i ordnade former. Pikenerarna bildade sin mur av pikar och hillebarder och bakom dem marscherade knektarna. Gnollerna brakade rätt in i pikenerarnas led. Pikenerarna gjorde allt för att uppehålla dem medan armborstskyttarna laddade om och sköt.”

”En effektiv taktik.”

”Ja. Om Göte bara vetat att monstren hade katapulter.” Vandringsmannen nickade där han låg i sängen, täckt av duntäcket och filtarna. ”Elden, Mirian. Den förbannade elden. Män sprang som galningar, allt för att undvika flammorna. Det var då Göte anföll med alla sina riddare. Hans hjältemod spred sig och för en stund såg det ut som om de kunde klara det. Göte hade drivit bestarna bakåt. Han hade samlat alla sina män i ett anfall mot mitten av gnollernas här.

För en tid var kampen jämn. Götes män lyckades hålla undan monstren och skåktorna föll ner bland deras led. Riddarnas flankanfall var i sanning dödliga. De hade en chans, tills Göte och hans son fångades i katapulternas eldhav.”

Mirian suckade.

”Gnollerna anföll. Pikenerarna kunde inte längre hålla stånd och höggs ner i drivor. Knektarna var tappra men jag visste att de inte skulle ha en chans. Riddarna hade blivit avskurna från infanteriet. Det var då jag visste att slaget var förlorat. Jag bestämde mig för att rädda Kristina ...”

”Var är hon?” avbröt Mirian.

”Har vi tur är hon i Anglastad. Förhoppningsvis har hon varnat kungen.”

”Om gudarna är goda.”

”Vi flydde från staden tillsammans men sedan skiljdes vi åt. Det var bäst så. Hon red iväg med några män mot Anglastad.”

”Och du?”

”Jag satt kvar under en snötyngd ek och bevittnade stadens fall. Hörde skriken. Såg elden och röken som steg mot skyn. Jag visste då att jag aldrig kommer glömma det. Det var ett mirakel att vi ens lyckades fly, jag och min trogna häst. Min Sicolin.”

Mirian mötte hans blick en lång stund. Hon reste på sig. Nävarna hårt knutna. Hjärtat rusade.

”Mirian”, sade han när hon nått dörren, och hon stannade och vände sig om.

”Basyn-Evenhemska legionärer har landstigit några mil härifrån, vid Stövelsbukten. Det kom en korp i dag, bud från en gammal vän. Häxan i grönt.”

Mirian nickade och lämnade gästkammaren med snabba steg.

*

Hon satt vid skrivbordet i sin sängkammare. Utanför fönstret ven snöflingorna så man knappt kunde se och Mirian suckade. *Varför kan det inte vara sommar?*

Ljuset lyste knappt upp kammaren ens en gång. Talgen gnistrade i det gyllengula skenet och vaxdropparna glänste när de föll. Droppade ner på tallriken i botten som staken reste sig från. Valet mellan döden och döden. Mirian vågade inte chansa med vädrets makter och hennes enda magiker kunde varken eld- eller luftmagi. Det skulle leda till ond, bråd död om de lämnade staden. Hade hon tiden att skicka bud efter några magiker?

Förutom Norrtrmarks läkeman Gundir, som enbart kunde läkekonst och vit magi, fanns det ingen villig magiker varken i Norrtrmark eller i Dalen, Magnus Birgerssons provins. Magiker krävde mängder av guld och Mirian hade aldrig haft råd med deras tjänster.

Magnus. Stormannen var en religiös fanatiker som bränt nästan alla av Dalens trolldomskunniga på stora bål. Blott de som lovat honom fullständig lojalitet hade skonats. Knähundar som darrade inför sin herre. *Men jag är tvungen att skriva till honom, vädja och be om hans magiker ... Eller trupper.* Förföljelserna hade lett till att en av Dalens mäktigaste kyrkofraktioner hade klagat. Ett misstag från deras håll. De hade valt att gå emot kyrkans högsta får: Ärkefadern

i Den Bazyn-Evenhemska stormakten, och på närmare håll så fanns naturligtvis den perverse kyrkofadern av Anglastad. Engsmarks mäktigaste kyrkoman, för att inte tala om den fetaste. Ändå hade en hel hop av präster, munkar och nunnor tagit sig till Lejonborg för tio år sedan. Det som hände där ville Mirian inte ens tänka på.

Sedan dess hade Magnus makt bara ökat. Hans ätt hade femhundra edsvurna riddare, och minst fyratusen knektar. Guld nog att leja de tre soldenärkompanierna i Timmersta och befolkningen nog att mönstra ytterligare tusentals ledungsmän.

Mirian tyckte synd om ledungsmännen. Att som bonde vara tvingad att tjäna sin herre i krig. För henne var det en annan sak.

Hon räknade snabbt ut att hon inte hade tid att skicka en budbärare till Anglastad. Huvudstaden låg runt fyrtio mil bort och slutet av vird var ingen tid för budbärare att färdas snabbt. *Nog för att jag kan skicka bud inom de närmsta milen, men fyrtio mil är ett helt annat åtagande.*

Det tryckte i huvudet. Mirian skulle åtminstone skicka bud till legionärerna. *Men om de inte kommer fram, eller räcker till?* Hon trummade med fingrarna på bordet och det ekade i kammarens vita stenväggar.

Mirian grabbade tag i vinbägaren och njöt när det glödgade vinet sköljde ner i halsen. Så svepte hon undan dropparna. *Magnus. Jag måste verkligen skriva till honom.* Hon kände sig så äcklad så hon började må illa. *Det var bara ett år sen nu.* Han hade kommit till hennes stad med smicker och när smickret inte fungerade bytte han till de hårda orden. *Du kommer aldrig klara dig. Du behöver en man. Du behöver mig.* Hon knöt nävarna. Så suckade hon och öppnade dem igen. *Jag är tvungen.*

Mirian fattade tag i fjäderpennan. Det tomma pappersarket fylldes av snirkliga, blåsvarta bokstäver och bläcket droppade. *Soldenärer.* Hon skulle skriva till dem och Thoran skulle skickas till legionärerna då han var en god förhandlare. Rätt man på rätt plats om han accepterade uppdraget. *Och Maeghin?*

Hon sjönk ner i stolen och fattade tag i vinlägeln. Ingen var ju där för att se henne. *Johanna.* Mirian torkade av vinet från läpparna och suckade igen, sedan fortsatte hon skriva. *I morgon samlar jag staden för rådslag.* Hon kände sig beslutsam tills fadern störde hennes sinne. Genast drack hon mer. Hon halsade, och kände balansen skifta. Stolen

föll och med ett brak ramlade den till golvet. Mirian reste på sig med en svordom och kände sluddrande på bulan.

Så föll hon äntligen ner i sängen.

Drömmarna kom den natten som de ofta gjorde, och mitt bland krigets minnen kom en annan dröm. En späd liten flicka försökte förgäves trösta sina två bröder som var galna av sorg. Stäppen bredde ut sig och elden från gravbålet övergick i rök som sökte sig upp mot solen.

2

Kärleksord och stridsrop

Delgared torkade rustningen när han blev avbruten av riddaren. ”Delgared”, sade adelsmannen medan han stegade in i det långa vapentältet.

”Sir Ectorian.” Delgared lyfte sin hand i en honnör.

”Hur går det?” Ectorian var rödbrusig, förmodligen av kylan och av allt vin han hävt i sig. Riddaren andades i djupa stötar när han lufsade fram till Delgared. In i det vida och långa vapentältet där vapnen hängde med rustningarna, skyddade från kylan genom breda fyrfat vartannat steg ifrån varandra. Legionärerna pilade än hit, än dit medan de utförde sina sysslor. Många av dem beordrade, vissa förmodligen bestraffade att städa och hålla rustningarna i ordning. Delgared hade alltid föredragit att ta hand om sin egen rustning. Det blev bättre gjort och var dessutom säkrare så. Att torka så fjällpansaret glimmade och brynjeringarna glittrade var mer av ett avkopplande nöje än ett arbete. Att ta hand om sin rustning var ett av de få undantagen från hans ökända lathet.

”Bra”, svarade Delgared medan han tittade till rustningen. Den vinröda yllrustningen, brynjan, fjällpansaret, brynjehosorna och brynjehuvan hängde på rustningsstället och så gjorde även hjälmen. En toppad hjälm av skinande, härdat stål. Ögonspringor formade som glasögon. En veraniers rustning. *Min rustning.*

”Den är fin”, sade riddaren. Hans röda skägg hade vuxit, böljade nerför halsen. ”Mm ... Varför är du här?”

Ectorian lade handen på hans axel och mötte hans blick med ett leende. ”Ett vad.”

”Ett vad?”

”Det är tanken. Vinner du får du tvåhundra silvereviner. Vinner jag ger du mig samma summa.”

Delgared funderade. Hans sold var inget att hurra för. Delgared hade inte levt så mycket bättre än en minotaurslav ända sedan flytten hemifrån. Han var ju så illa tvungen då bara en limpa kunde kosta två bronseviner. *Å andra sidan, om jag vann ... Men kan jag ta en riddare?* ”Om jag vinner ger du mig femtio guldeviner”, sade Delgared.

”Överenskommet.”

Delgared ångrade genast att han inte förhandlat fram mer.

*

Sir Ectorian stod väl förberedd i träningsringen, höll ett passande avstånd. Han täcktes av en röd vapenrock och under den bar han brynja och yllerustning. Knäskälarnas benskenor sken i solen och brynjesorna glittrade. *Underskatta aldrig din motståndare.* Sir Ectorian brukade strida med svärd och sköld, men hade för vänskaplighetens skull valt ett tvåhandsvärd av trä.

Delgared å sin sida väntade i rustningen. Kjortlarna, brokarna, hosorna och vadmalsbyxorna skyddade mot kylan. Brynjesorna och yllerustningen garderade honom mot fiendens hugg och över yllerustningen spände brynjan och fjällpansaret ut sig. Ytterligare skydd. Benskenorna skyddade knäna och hjälmen satt perfekt på huvudet, som den alltid gjorde. Delgared var tacksam för varje gång rustningen räddat hans liv.

”Är du redo för en strid?” ropade Ectorian.

Delgared höjde vänstertummen. Det snöade och han njöt av att se de vita små flingorna falla runtomkring och över honom. Hans stålskodda stövlar trampade den frostklädda leran. Runt ringen stod legionärerna och skrånade. Taria log från sin plats bredvid Bordos som gjorde tummen upp och andra höjde nävarna. Till och med sir Dalan var där för att se på. Översten stod omgiven av två kaptener.

”Skyll dig själv”, hojtade Ectorian och stormade fram.

Delgared fattade tag i träsvärdet, en träreplika av tvåhandsvärdet som han flera gånger räddat livhanken med. Han stod redo, med svärdet bakom höger axel. En svärdsgard kallad *Örnen*, en av de grundläggande svärdsgarderna som Engsmarks fäkthemästare fört över havet.

Ectorian högg men Delgared blockerade och vek undan. Han fortsatte med det, backade steg för steg, vek åt ena sidan eller den andra inför huggen. Blockerade och riposterade, högg och svingade. Han sparkade undan riddaren när han kom för nära och följde upp med en stöt. Ectorian blockade, ställde sig med svärdet bakom axeln. Delgared läste av sin motståndare och skiftade gard. Han stod i *Narren*, med det långa träsvärdet sänkt mot marken.

Ectorian högg och Delgared riposterade. Som tidigare så följde han upp, högg från sidan. Men hugget möttes av en bestämd blockering. Riddaren rammade honom och Delgared insåg att Ectorian skulle hugga mot huvudet. Han han precis hoppa undan från Ectorians hugg och riddaren skrattade. "En kvick man. Men är du tillräckligt kvick?"

"Jag gör vad jag kan", sade Delgared. Han högg mot huvud, armar, bål och ben i komplicerade och improviserade kombinationer. Kombinationer som Ectorian mötte hugg för hugg. De stötte och högg. Svärden mötte varandra gång på gång. Snurrande, vågräta hugg från huvudet. Svepande hugg från benen. Stötar mot bröst och hals. Svetten flödade. Ectorian gjorde ett utfall och Delgared hoppade undan, ställde sig i *Narren* igen.

Legionärerna skrånade och skrek; gav goda råd och häckel.

Han är skicklig. Tar allt jag kastar på honom. Delgared ställde sig i *Vargen*, med svärdsknappen vilande mot det bakre vänsterbenet så klingan pekade från vänster till mitten. Så hotade han Ectorian med spetsen. Så ville han lura in riddaren i bindningen.

Delgared var nöjd över att han fick Ectorian att också gå in i *Vargen*. Delgared tog bindningen och högg. Riddaren blockerade och riposterade, svärden möttes igen och igen och igen inom loppet av halva ögonblick. *Han är skicklig. Tar allt jag kastar på honom.* Ectorian såg fundersamt ut när han blockerade och gjorde sin tredje ripostering. Delgared undvek stöten och högg mot riddarens axel. Ectorian blockerade och högg i en enda sving. Delgared backade undan och de andades båda ut.

Ectorian högg från sidan och Delgared mötte honom med ett liknande hugg. De kom i bindning. Ectorian rammade honom igen, Delgared blev omtöcknad. Han visste vad de andra förväntade sig nu, att han skulle förlora och bli ännu fattigare. Stå i skuld till en riddare. Delgared log när han motbevisade dem, blockerade Ectorians snabba

sving mot benet och högg honom så det ekade i hjälmen. Snön föll och vinden ven, ändå hade alla hört det. Applåderna ekade. Ectorian hade aldrig sett såhär förvånad ut. Efter några ögonblick satte han träsvärdet i skidan och erbjöd sin hand.

Delgared tog den.

Ectorian var i sanning ingen duvunge. ”Den här gode mannen har besekrat mig.”

Det var precis så Delgared inte grymtade till av träningsvärk när Ectorian sträckte upp hans arm. När riddaren sänkte den igen vände han sig om. Ingen annan kunde höra honom nu. ”Jag lovade dig femtio guldeviner, men jag har ändrat mig.”

Det där fördömda leendet. Ectorian höjde handen, som för att säga vänta lite nu. ”Eftersom jag är så imponerad så ska du få mer. Du är den förste legionärkaptenen som någonsin slagit mig i en ärlig strid – något som många riddare inte kan skryta om. För denna bedrift ska jag inte ge dig femtio guldeviner. Nej, det är för lite för en sådan kämpe som du. I stället så ska jag ge dig femhundra guldmynt.” Skrattande slog han till Delgared på axeln medan legionärerna hurrade.

Delgared stod kvar i ringen, för överväldigad för att ens kunna röra sig. *Femhundra guldeviner* ... Han stirrade upp på vintersolen och för några ögonblick glömde han den bitande kylan.

*

Delgared satt vid lägerelden i vinternattens mörker och blickade upp mot norrskenet. *Första gången jag ser det*. Det var som om gröna och lila virvlar dansade över skyn. Nyans efter nyans, och bortom allt glimmade stjärnorna. Delgared tog in det en stund, sedan tittade han på vildsvinet. Det grillades på spett över elden. Ölen och mjödet dracks det flitigt av och det ljud när tråkaggarna slog mot varandra. Det var redan midnatt men Delgared var inte trött. Han hade kunnat stanna uppe hela natten. På andra sidan elden satt Bordos. Uroxen som med sin långyxla alltid gett minotaurerna en strid att minnas. Bredvid honom spelade en legionär på en luta. Hon kallades för Råven för sitt röda hår och träffsäkra lister. Till vänster om henne nynnade en veranier på en melodi medan han slipade sitt tvåhandsvärd. Hans bror log bredvid honom. Legionären som valde svärdet framför långbågen trots att han

kom från Marnôrs högland. *Kanske är han den ende som inte valde bågen.*

”Vad är det?” Taria lutade sitt huvud mot axeln och Delgared viskade i hennes öra. De skrattade gott åt skämtet.

”Jag och Taria ska gå och lägga oss. Bordos, du för befäl nu.” Delgared reste på sig och drog upp Taria. Hennes blonda hår föll ner och hon gav honom en munter blick.

”Vi hörs i morgon.” Bordos förde sin kagge fram och tillbaka, och elden sprakade.

*

Tältet värmdes upp av fyrfaten och kläder och rustningsdelar låg kringströdda omkring honom. Delgared satte sig upp under den tjocka björnfällen. Hans rödbruna hår föll ner över bringan.

Taria suckade. ”Som vanligt så är det en enda röra här. Varför ska du alltid vara så lat?”

”Jag är jag.” Delgared flinade.

”Du är du, men fasen, du skulle inte klara dig utan mig.”

”Nä, mitt hjärtas sorg och glädje.”

Hon lade huvudet på sned. ”Jag ser till så att du städar i morgon, ditt as. Jag är för lysten just nu och vi är ensamma.” Taria satte sig bredvid honom och återigen slogs Delgared över hur vackra hennes mandelbruna ögon var. Han lutade huvudet mot hennes axel och blundade. Kände hur ljuvt det var när hon strök hans hår med handen. Deras läppar möttes i en kyss. Han började ta av henne rustningen, samma rustning som hon alltid burit med stolthet, och därefter följde tunikan. Bakom den dolde sig bröstet som han rörde med skälvande händer. Delgared kunde inte undgå att lägga märke till hur de knotttrade sig av upphetsning. Han kysste dem, och smekte hennes kropp, alltmer upphetsad av hennes ljuva suckar. Ute härskade snön och kylan men i tältet höll fyrfaten värmen. Delgared ägnade natten åt sin bästa vän och älskarinna.

*

Vid Helimners isvidder, vad gjorde jag i går? På golvet låg vinlägeln.

Svanhild. Kammarjungfrun stod i dörröppningen med en okynnig

min och i sällskap med henne kom Johanna gående över det knarrande golvet. ”Vad har hon gjort nu då?” Mirian gav kammarjungfrun en menande blick och Svanhild kunde knappt hålla sig för skratt. ”Hon lurade i Maeghin vedervärdiga bakelser. De var fyllda med ättika.”

”Jag kan tänka mig att din käre farbror inte blev så glad.”

”Nej ...” sade dottern innan hon började fnissa, och Svanhild log.

”Hur går det annars?” Mirian lade huvudet på sned.

”Synnerligen bra. Till skillnad från dig så tycker hon om att både baka och sy.”

Mirian var road över ordväxlingen. Kammarjungfrun for fram över kammarens hårda trägolv och drog isär gardinerna. *Det förbannade solskenet.*

”Allsindar. Jag hoppas du har lärt dig att inte dricka så mycket. Se Johanna, lär dig av din mor.”

”Vi läser historia så vi må lära oss av våra förfäders misstag.”

”Kom hit så jag får göra dig fin.”

Johanna fnissade när Mirian flätade hennes hår. De svarta, långa slingorna var så härliga att fläta. Mirian brukade passa på så fort det fanns tillfälle för det och hon hade aldrig hört dottern klaga.

”Någon dag så får du lära henne hur man gör en sådan fläta som jag brukar bära vid gästabuden.”

Kammarjungfrun nickade.

Dotterns blick.

”Johanna, kan du gå ut ett slag? Jag behöver tala i enrum med Svanhild, och kan du hämta Maeghin?”

”Ja mor.”

”Och reta inte Maeghin på ett tag, du vet hur han blir.”

Johanna fnissade, det var så härligt att höra det trots att hon lämnade sängkammaren.

”I dag ska jag samla staden”, sade Mirian när dottern stängt om sig.

Dörren for upp. Maeghin klampade in i sängkammaren. ”Mirian?”

”Svanhild, lämna oss.”

Kammarjungfrun bugade sig och gick.

”Vad är det frågan om?” sade Maeghin när kammarjungfrun lämnat dem i ensamhet.

”Sätt dig.” Mirian gav honom ett sorgblandat leende. Hon var utmattad, trots att hon sovit längre än hon borde. *Det där förbaskade*

vinet. Jag ska aldrig dricka så mycket. Så hade hon tänkt och sagt förut men nu var det allvar.

*

Mirian stod på en vagn och tittade på solnedgången. Folk huttrade trots sina tjocka vinterkappor och små barn sprang och lekte i snön. De kastade snöbollar, byggde snöriddare och snöslott. Främst i folkhopen stod Maeghin och Thoran, mästersednen.

Nu, Mirian. Nu. ”Hör upp nu allesammans! Gnollerna kommer. Hovsta har fallit och nu tågar de mot oss.”

Folk stod stumma. Deras ansikten blev bara blekare när de stirrade på henne. Helimners förbannade tystnad. Mirian kände med dem. Gnollerna var människoötande bestar och staden var långt ifrån förberedd för en hel här av monstren. Trots det var hon tvungen att övertyga sitt folk. Hon drog ett djupt andetag och fortsatte: ”De kommer för att plundra och döda, äta och bränna.”

Många av kvinnorna stod som fastfrusna medan andra tröstade sina gråtande barn. De fegaste pojkar började skrika. Mirian stirrade ner på män som hackade tänder. Andra såg på varandra med ångestfyllda blickar. *Alla är inte födda till slagskämpar.* Mirian var alltid rädd inför en strid. Hon hade lärt sig att koppla bort rädslan medan hon stred, men annat var det med skuld känslorna. De brukade välla fram efteråt. De gav henne syner, onda tankar och mardrömmar.

Män tröstade sina gråtande kvinnor och kvinnor stöttade sina rasslande män. Barnen fördes undan och Mirian suckade. Hon andades i djupa stötar. Kylan, den förbannade kylan.

Johannas huvud, spetsat på en påle. Blodet som rann och dotterns ögon som stirrade utan att se. Mirian tvingade bort tankarna. ”Jag har fattat mitt beslut”, sade hon innan hon drog ett djupt andetag. ”Vi ska stanna kvar och förbereda oss så gott vi kan.”

Många skakade på huvudet.

”Vad är detta för beslut? Du dömer oss alla till döden!” Mannens ansikte var rött av ilska när han pekade på henne.

”Vågra henne!” skrek en annan. Stadsbor röt i munnen på varandra och förde oväsen. Om Mirian varit yngre, en oerfaren slottsfru, hade hon blivit rädd. I stället blev hon arg. Hon fick tvinga tillbaka sin vrede när folk hötte med nävarna och skrek åt henne. ”Lyssna noga!” ropade

hon. ”Vi måste bygga upp vårt försvar. Tro inte att er slottsfru fattat ett beslut utan att ha tänkt igenom det.” Hon pekade på mannen som manat dem att vägra henne. Deras vrede var som en storm som snart skulle passera.

”Hör här”, sade hon efter att stadsborna lugnat ner sig tillräckligt. ”Jag beslutar att vi ska förstärka palissaden. Vi kommer konstruera barrikader för att blockera gatorna. Kraftiga vagnar, skåp och andra möbler. Spetsade träpålar och tjocka lådor. Vi ska skicka bud till herr Magnus av Dalen. Han har en här på femtusen man med femhundra riddare, och möjligheten att mönstra många bönder.

Tre bataljoner från Det Bazyn-Evenhemska riket har anlänt vid Stövelbukten. Jag behöver frivilliga som kan övertala dem om vår sak.

Till sist: Vi måste hyra in en stor trupp legoknektar.”

En del stadsbor gapade och tystnaden var, ja ... obehaglig. Mirian kunde nästan läsa deras tankar. Legoknektar? Skulle slottsfrun hyra soldenärer?

”Vi har inget annat val”, sade Mirian. ”Jag föreslår en konfiskering av allt guld. Allt silver ... och allt koppar. Det jag själv äger räcker endast till tusen män. Långt men inte tillräckligt.”

Folk suckade. De himlade med ögonen eller skakade på sina huvuden. Andra satte armarna i kors.

”Jag ser ingen annan utväg.” Mirian höjde händerna. ”Vi måste överleva. Vi måste ge dem en strid!”

”Jag håller med förslaget.”

Thoran.

”Jag ger gladeligen allt jag äger och har för chansen att mina barn och barnbarn ska få leva i fred och frihet precis som jag har gjort. Om du lovar att ge oss minst ett års skattefrihet efter att vi har besegrat våra fiender. Vid Wodan att vi ska besegra dem.”

Mirian log. Thoran dyrkade Saagards gudar. *Våra gudar ...*

”Jag lovar”, sade hon med en nick innan hon gav ordet till Maeghin: ”Åhörare”, sade han. ”Jag har bort här i hela mitt liv likt många av er. Norrtmark är mitt hem.” Kusinen möttes av en applåd som fick honom att sträcka på sig. ”Överger man sitt hem?”

”Nej!” ropade en del.

”En del skulle göra det, men jag kommer aldrig att lämna Norrtmark.

Jag har alla mina minnen här. Här tänker jag stanna och möta gnollerna – även om det blir min död.”

”Jag lovar er”, sade Mirian. ”Jag har tänkt igenom allt. Det är vårt bästa alternativ. Vårt enda alternativ.” Hon gestikulerade, upphetsad av mod och krigslust. Alla känslor hade gjort henne röd i ansiktet. ”Vi kan inte evakuera staden, det är omöjligt. Gundir kan varken eld- eller luftmagi och de närmsta magikerna befinner sig i Anglastad. Det är inga avstånd som en magiker skulle hinna färdas. Alltså skulle vi få evakuera utan magiker – och ni vet alla vad det skulle innebära.”

Det gjorde de. Vid alla gudar, de skulle möta gnoller i strid. Men genom att stanna kvar och slåss i stället för att ge sig av så hade de åtminstone en liten, liten chans till överlevnad. Det var en galen plan, men en plan. Och en galen plan var bättre än ingen plan alls.

Mirians förslag röstades igenom och folk vrålade och skrek, stridsrop och hånfullheter mot monstren som plundrat Hovsta. Som tågade emot dem. Himlen pryddes av stjärnorna och stadsborna skiljdes åt för att gå hem och sova. Det hade varit en lång dag.

*

”Hur går det?” frågade Mirian.

Det stänkte gnistor när Thoran hamrade för fullt på en ståltang. Han såg upp från sitt arbete, torkade bort svetten och pustade ut.

”Spjutspetsar. Pilar. Vi behöver mängder av dem, slottsfru. Våra gamla armborst är inte lika effektiva som de nya som Dalen har tagit i bruk, men de fungerar.” Mästersmeden var försedd med ett förkläde och Mirian började svettas i sina många lager av vinterkläder. ”Hur många armborst har vi?” frågade hon.

”Runt trehundra.”

”Bra.” I trähinken kyldes ståltängerna ner. Mirian grabbade tag i en av dem. ”Ett spjut för Norrtmark.”

Thoran log, men det var ett bistert leende.

”Vi behöver fler spjutspetsar.” Pannsvetten störde henne och hon torkade bort den. ”Smederna kan hjälpa dig.”

”Jo, de andra drar ju sitt strå till stacken.” Thoran tog ut en ståltang från ässjan och började hamra igen.

Det var sant. Norrtmark hade ett tiotal smeder. Män och kvinnor

som även om de inte var lika skickliga som Thoran visste något om brynje och vapensmide. Skräddare som inte förstod hur man sydde en yllerustning var inte värda sitt salt. De tjocka tygrustningarna var trots allt ganska bra på att skydda sina bärare. Även om det var bättre att ha brynja och plata över, som hon själv hade. Det var synd att brynjor var så dyra, annars hade hon utrustat varenda en av stadens försvarare med en. Mirians plata var en ny uppfinning, skapad av Thoran själv med hjälp av skrädarna som sytt samman lädret mellan stålplattorna.

”Att smida en brynja tar lång tid.” Thoran använde trasan. Hans händer var grova efter alla år som smed.

”Och vi har inte tiden på vår sida.”

”Det är det som är problemet.”

”Hur många brynjor hinner ni tillverka?”

”Om det gäller en hauberk så bara en och då kan ingen av oss göra något annat.”

”Lägg er tid på spjut och pikar istället. Skrädarna får ta itu med de gamla yllerustningarna. Förövrigt så behöver jag någon som kan finna legionärerna. Innan tänkte jag att du var rätt man, men nu inser jag att du behövs här. Brose är alldeles för gammal för en sådan resa.”

Thoran släppte svärdsmidet och såg upp på henne med en grumlig blick. ”Freivir är nog rätt för dig.” Thoran gav henne en ögonblinkning och Mirian kunde inte hjälpa det när hon började le. ”Jag ska tala med henne.” Mirian lämnade honom åt sitt arbete och korsade torget, tankarna gick till Johanna.

*

Medan solen steg över himlen så lämnade Freivir Norrtmark, ridande på sin vita springare. Thorans envisa dotter skulle ta sig till kusten där legionärerna befann sig. Förhoppningsvis, och en pälsjägare drog iväg på släden. Han hade anmält sig som budbärare till soldenärkompanierna i Timmersta. Pälsjägaren Pekka skulle ge dem fem stora kistor och löften om mer när staden väl var säkrad. Mirian tänkte igenom allt igen där hon stod med sitt folk vid porten. De tog avsked av Pekka som lämnade Norrtmark med släden lastad. Allt för att rädda dem.
För att rädda Johanna.

Efter avskedet besökte hon skrädarna för att se över stadens rust-

ningar, och lugna sitt rusande hjärta. De tjocka tygrustningarna var tillsammans med gamla hjälmar och vadderade hosor av vadmal och ylle allt staden kunde erbjuda sina kämpar i form av rustning. Mirian visste att gnollerna skulle ha klubbor, yxor och morgonstjärnor med sig. Vapen som kunde ta sig igenom yllerustningarna utan problem. Men vad annars skulle hon göra? Det staden hade var bättre än ingenting alls och det tackade hon gudarna för.

När kvällen anlände med sitt milda snöfall så gick Mirian med Maeghin bort till borgens. De satte sig i Stora salen och Mirian bad Svanhild komma in med mat och dryck.

”Skål då”, sade Mirian och dängde sitt stop i Maeghins.

”Skål”, sade kusinen. Riddaren som betydde så mycket för henne.

”Läget är allvarligt med palissaden”, sade han.

”Jag vet. Gnollerna har inte marscherat söderut med en stor här på sjuttio år och senaste gången krossades de vid Hovstas murar.”

Maeghin kliade sig i skägget. ”Om Simon hade fört upp en riktig ringmur från början så hade vi varit bättre förberedda.”

”Han hade aldrig resurserna.” Mirian tittade förstrött på väggborden. ”Om Magnus bara varit en god man hade vi kunnat gifta oss. Jag hade övertygat honom att bygga ringmuren.”

”Det är mycket man önskar.”

Mirian lade sin hand över hans och såg honom i ögonen. ”Tack för att du stöttade mig under rådslaget.”

”Inget att tacka för, du vet var du har mig.”

*

”Mirian!”

”Vad är det?” frågade hon, och Maeghin lutade sig över henne. ”Trubbel”, sade han mellan de rosslande andetag. Mirian reste sig fort och lämnade sängen. Pekade på rustningen som hängde på sitt ställ.

Maeghin hjälpte henne att sätta på den och som en tog de sig fram genom korridoren med snabba, knarrande steg över de gamla ekgolven. ”Hakkon har övertygat dårarna att lämna staden.”

”Vi kom överens om att stanna kvar och kämpa. Vi kom fram till det tillsammans, stadsborna fick säga sitt.”

”Jag vet.”

”Varför gör de då så här?”

”Jag vet inte.”

Snabbt tog de sig ut genom hallen och korsade borggården. Snön föll över de redan snötäckta hustaken, och hon tittade på folksamlingen. Folk hade gått man ur huse för att se på dem som bestämt sig för att lämna staden. Kvinnorna satt med sina döttrar på slädarna medan andra stod till fots. Männerna var väl påpälsade. De höll krampaktigt om sina spjut och vedyxor medan de sneglade på folkmassan. Hakkon stelnade till när han mötte Mirians blick. Det kändes bra att folk vek sig inför henne och Maeghin. ”Vad försiggår här?” frågade Mirian med låg röst, knappt benägen att hindra sin vrede.

”Det är vansinne att stanna kvar.” Hakkon vredgade henne med sin blick.

”Det är bara vansinne att ge sig av. Ni kommer frysa ihjäl.” Mirian höjde ett ögonbryn men Haakon skakade på huvudet. ”Vi har gott om kläder och proviant, slottsfru. Vi kommer överleva.”

”Ni har inga magiker. Det betyder döden när stormarna kommer.” Hon vädjade med blicken till kvinnorna som stod vid slädarna med sina barn, men det var lönlöst. Deras ansikten visade inga tecken på ånger. Inte ens tvekan, och männen såg ännu mer bestämda ut. *Vid alla gudar.*

”Hellre ut och möta stormarna än riskera gnollernas vrede. Du vet vad de gjorde med din far.”

Mirian drog sitt svärd. ”Jag varnar dig, Hakkon. Ett ord till och jag hugger av din hand.”

Hakkon backade och Mirian vände sig till stadsborna. ”Jag vet att ni inte alltid tänker så, inte alltid ser mig som er slottsfru, eftersom jag är mån om att följa min fars exempel. Herr Simon var en god man och ni är skyldiga honom er vördnad.”

Många satte sig ner med en bugning. Hjärtat slutade slå så snabbt och Mirian satte svärdet i skidan. ”Jag lovade min far att jag skulle ta hand om er som om ni tillhör min egen familj. Världen kryllar av faror. Vinterkylan, rövare ... gnoller.” Hon vände sig till Hakkon igen. ”Vi fattade ett beslut, alla vi gemensamt. Är det din vilja att gå emot det?”

”Det är vår vilja.”

Mirian tittade ner på kullerstenarna tills hon mötte hans blick igen. Ingen makt utan heder. Ättens ord. Mirian var bara tolv första gången hon hörde dem. *Jag kan inte döma dem till döden. Det skulle jag aldrig göra och om jag fängslar dem kommer det bara att sänka stadens moral.* Hon släppte ifrån sig ett slags morrande stön. ”I kraft av min börd och min rang, och av det förtroende jag åtnjuter, dömer jag er alla till exil. För att ha gått emot stadens fattade beslut döms ni till avfärd. Ni ska alla ha gett er av inom en timme.”

”Vi tar våra straff, Ers Nåd.”

Hakkon bugade sig men Mirian vände honom ryggen. Folkmassan vek av inför henne och Maeghin slöt upp vid hennes sida. *De styr nu sina egna öden. Må alla gudar skona dem.*

3

Soldenärer och legionärer

Stegen knarrade och Mirian stannade när hon hörde Vandrarens röst innanför dörren. Nyfikenheten tog över och hon kunde inte hjälpa det när hon när hon kikade genom nyckelhålet. Vandringsmannen stod med armarna i kors och sir Brose låg i sängen som vanligt. Hans vita slingor klubbade sig mot pannan. Varför hade han inte badat? ”Jag tycker inte som du, D...” började han.

”Kalla mig inte för det!” utbrast Vandraren.

Brose låg tyst. På hans mage slöade katthanen Fiskir, gammal och vis för en katt. Morfar tog ett djupt andetag innan han långsamt sträckte ut sin skakande arm och pekade på vägfararen. ”Du måste förlika dig med ditt öde, och ditt namn.”

”Aldrig.”

”Du måste.”

”Du var med mig den dagen. När min familj brann inne. Du om någon borde förstå varför jag lovade att aldrig se tillbaka. Du borde förstå varför jag vägrar att minnas mitt namn.”

”Men minns det gör du. För en man som svurit att glömma minns du förvånansvärt bra. Du har inte gått vidare, trots alla år som gått.”

Vandringsmannen stormade fram mot nyckelhålet och ryckte upp dörren innan hon ens hunnit flytta sig. Hans blick var bister när han gick förbi henne.

*

Det var nästan gryning när Vandraren lämnade Norrtmark. Han red i sporrsträck från staden, som om Helimners jättar var efter honom. Mirian ville få svar.

”Kom in”, hördes det från kammaren.

Hon öppnade dörren. ”Morfar.”

Brose log. Han var en gammal man med vitt, risigt hår och en panna skårad av rynkor. Hans blåa ögon glimmade till och pannan påminde om veckat vax. Fiskir låg på hans mage och spann, något han gjorde ofta. ”Hur mår du?” frågade Mirian.

”Det är bättre nu.”

”Vandraren?”

”Ja ...” Morfar vände bort huvudet och tittade ut genom fönstret. Han klappade sin katt.

”Vem är han?”

Brose rynkade på ögonbrynen och suckade. Såg ut genom fönstret en lång stund innan han mötte hennes blick och svarade: ”Han är en gammal vän från förr. En trons man och före detta idealist som jag. Han ... han är som han är.”

”Hur är han?”

”Han är en god man.”

”Vad heter han?”

”Det ... det vill jag inte säga. Det är inte dig, det är honom. Det känns som att jag sviker om jag berättar det, även om det kan tyckas löjligt i våra öron.”

”Jag förstår.”

”Ibland påminner du om dem båda. Min dotter, och Simon.”

Mirian skakade till.

Brose log. ”Mjuk ... Och stark. Låt aldrig världen sänka dig eller förvandla ditt hjärta till en sten, men bli inte heller så blödig så andra kan trampa ner dig i smutsen.”

Mirian nickade, fylld av tankar.

”Förresten. Jag har något åt dig. Ta mina kartor. Jag är för gammal för dem nu. De ger mig bara ångest. Ångest över alla resor jag inte kan åtta mig och ångest när jag tänker tillbaka på gamla äventyr, och gamla vänner. Dessutom känner jag på mig att du kan behöva dem snart. Katterna viskar till mig.”

”Du fick dem bara för några månader sedan. Har du verkligen studerat dem tillräckligt? Jag tackar för din gåva givetvis.”

”Det är just därför jag vill ge dem till dig. För att du betyder för mig och för att jag vet att du kommer ta väl hand om dem.”

Mirian log. ”Kan inte argumentera emot.”

”Bra. Ta kartorna nu.”

Mirian reste sig och gick bort till bokhyllan, hittade *Basiliskernas Djungel och Kimairornas Savann – En Upptäcktsfärd*. Brose hade själv skrivit boken för ungefär tio, elva år sedan. I den låg kartorna över Norrntmark, Engsmark och världskartorna. Mirian tog också kartan från morfars gamle vän Masoic Ibni, kartografen vid abbanessans hov. Hon tog boken och vände sig till Brose. ”Jag sätter mig här, vid din sida.”

*

Palissaden ruttnade och Mirian sneglade på kusinen. ”Mycket arbete”, sade han.

”Vi ska klara det.”

Trästockarna låg bredvid henne och stadsborna väntade på order. Maeghin vände sig om. ”Ni hörde henne. Sätt igång.”

Med yxor och sågar började de ta ner den gamla palissaden. Solen sken och efter några timmar ledde hon kusinen tillbaka till borgen. Det var dags för middag.

”Mor”, sade dottern en stund senare. ”Kan du berätta lite om gnollerna.”

”Är du rädd?”

Barnet nickade och Mirian skyndade sig med att lugna henne, började smeka hennes hår. De satt i Lektionshallen och brasan sprakade. Utanför fönstret härjade nordvinden. Snön yrde mot rutorna så man knappt kunde se och Mirian ville inte tänka på Hakkon och de andra dårarna.

Gnollet som spetsade faderns hornhäst. Gnollet som högg av faderns huvud. Höll det högt upp, skrattande, hånande. Hon stelnade till.

”Mor?”

”De är mer hyenor än människor, onda och förvridna. Människoätande bestar. Starka. Snabba. Akrobatiska ...” Mirian insåg vad hon höll på med. Hon ville inte skrämma sin lilla varginna. Handen gick till Johannas hår igen och Mirian började fläta det, allt för att lugna sin dotter.

”Ers Nåd?”

Mirian mötte Marjas blick. Sextonåringen log, men det var ett osä-

kert leende. Marja var en av kammarjungfrun Svanhilds två döttrar, omtyckt av alla. Hon älskade att sjunga men hade ingen vidare sångröst.

”Ska jag sova med henne, Ers Nåd?”

Mirian tittade på Johanna som nickade.

”Det ska du.” Hon kysste dottern på pannan och lämnade henne i Marjas vård.

Vaktkaptenen stod på sin vanliga post i hallen, ovanligt blek den här kvällen. ”Är det gnollerna?” frågade Mirian direkt, för hon ville inte slösa någon tid på att lirka.

”Ja, Ers Nåd. Jag ser inte hur vi kan besegra dem.”

”Behåll dina tvivel för dig själv. Håll ett gott ansikte utåt och låt ingen märka någonting.”

”Ers Nåd.”

”Vi ska vinna, Maki. Vi måste.”

Mirian lämnade vaktkaptenen bakom sig och tog sig huttrande och skakande fram genom snövindarna. Fortsatte fram över de tomma gatorna, på väg mot Arrons värdshus. Hon öppnade dörren. En sal med dystra människor mötte henne och Mirian gick in, beställde ett stop öl och satte sig vid bordet. Hon tackade Arron när han kom med ölet, drack långsamt och såg sig om i värdshuset. Inga muntra skratt; inga trubadurer som spelade. Allt var tyst och Mirian svepte i sig ölen utan att säga ett ord till någon. Hon betraktade de sista dropparna som bildade en svart hinna i botten. *Vi ska vinna, far.*

Hon gick tillbaka till borgen. Johanna låg och sov med Marja. Det var så sött. Dottern snusade mot kudden. Blundade, sov som bara ett barn kan sova, försäkrad om att de vuxna skyddar henne. Mirian ville inte att Johanna skulle märka hur hon led.

*

Två dygn senare stod han framför henne. Vinden tog hans bruna hår och hans fjällpansar var svart. Ett tvåhandsvärd hängde över ryggen innanför hans sköld. Karn Starkhand hade en morgonstjärna i bältet och skägget var välansat. *Han ser rätt bra ut.* ”Det är en ära att välkomna er till Norrmark.” Mirian bockade.

Karn bugade sig. ”Det är en ära att vara här.”

”Jag vill att alla ska vara redo för kamp. Vi ska överleva det här.”

”Lita på mig och mina män. Vi vet hur man för strid.”

”Bra”, sade hon och vände sig till stadsborna. ”Från och med nu vill jag ha vapenträning varje dag från gryning till skymning. Sprid budskapet.”

Mirian upplöste tinget och började gå. Hon stannade till och vände huvudet över axeln. ”Herr Legoknekt kanske vill följa med slottsfrun in i borgen?” Hon ville lära känna honom som människa och diskutera strategi med honom. Det var nödvändigt och hade ingenting med känslor att göra.

”Det skulle jag inte säga nej till.”

Mirian ledde vägen. Mot sin vilja började hon tänka på Magnus, Dalens kyrkobrännande tyrann. Trots att hon redan skickat tre duvor med frågor om undsättning så hade han inte svarat. Vad höll han på med? Varför svarade han aldrig? Hon blev förbannad bara hon tänkte på honom. Förstod han inte hur oroväckande det var att en gnollerhär hade invaderat landet och att enda chansen till överlevnad låg i att förena sig mot dem? Vid alla gudar, de hade ju redan tagit Hovsta!

Hon ledde Karn förbi de nyfikna stadsborna som inte lämnat fältet, och tillsammans tog de sig fram över gatorna och torget. Människor nickade eller bugade sig åt henne och Mirian tittade upp på borgen, ledde honom dit.

Två stop ställdes fram på bordet och Mirian tog det ena av dem, hävde i sig av den härliga drycken. Mörkt öl från Orroth, importerat naturligtvis. ”Så, Karn Starkhand. Vad vet du om Norrtmark?”

”Inte mycket”, erkände Karn.

”Min far byggde den här staden för alla som förtrycktes av adeln efter att han upphöjts till storman.”

”Han låter som en man jag skulle komma överens med.”

”Han ... var en god man.” Hon tog en djup klunk och blickade ner i stopet. Det svarta ölet tröstade henne åtminstone något och det fick duga. Mirian tvingade bort tankarna på fadern och mötte Karns blick. ”Förlåt mig för min bryskhet. Jag är inte så van vid kallprat ser du...” Hon gjorde sitt bästa för att ge honom ett uppmuntrande leende.

”Det är ingen fara.”

”Så får jag fråga var du kommer ifrån?” sade hon, mest för att ha något att prata om.

”Tja ... Jag har en enkel bakgrund.”

”Det behöver väl inte vara något dåligt?”

”Nej, verkligen inte.”

Hon log.

”Men min far var en bagare. Jag adlades för mina bedrifter i slaget om Hymlegård.”

Mirian satt tyst.

”Ett hemskt slag”, sade hon till slut.

”Är allt bra?” Karn hade lagt sin hand på hennes. Den var varm, och hon visste inte vad hon kände. ”Jag tänkte mig bort”, sade hon.

”Det gör vi alla ibland, vi som upplevt det, krigets minnen.”

Mirian drack upp sin öl och svepte skummet från läpparna, drog ett djupt andetag och tog en öl till.

Tre öl senare var det dags att visa honom runt. Det var viktigt att Karn fick en förståelse för staden så de kunde lägga upp en plan. Karns närmaste man var en kentaur vid namn Eiron. Troget skrittade han fram vid sin soldenärkaptens sida när Mirian visade sin stad för dem. ”Ja, torget har du ju sett”, sade Mirian efter att de tagit sig igenom hela staden.

”Det är stort.” Karn tog några steg och såg sig omkring. ”Gröna vägen löper ända fram till borgen och ut mot norr.” När Brose gjorde sin karta över Norrtmark hade vägen varit trasig i mitten av torget. Noggrann som han var hade morfar markerat det med. Nu var skadorna reparerade, tacka gudarna.

”Vi spärrar av sidogränderna med barrikader och täcker dem med dina pikenerare och långbågsskyttar. Inga gnoller ska nå torget.” Nordvinden ven och svepte. En storm var på väg och Mirian drog armarna om kroppen trots sina tjocka kläder och rustningen.

*

”Mirian!”

Hon vände sig om när Maeghin kom inrusande genom hallen. ”Vad är det nu då?” frågade hon.

”Mirian, du måste komma. Arnau försökte ta kistorna.”

”Va?”

”Han ... jag vet inte vad som har gått åt honom. När jag pratade

med honom i går kväll var han helt som vanligt. Men nu ...”

Arnau. Norrmarks ende valutahandlare. *Han har alltid agerat förnuftigt. Lite hård ibland när det gäller lån, men i stort sett en god man. Vad har hänt?*”För mig till honom.”

”Mirian?”

Hon nickade åt Karn och Eiron och under Maeghins ledning tog de sig fram till torget där Maki och hans män vaktade Arnau. Stackaren satt i bojor. Hans svarta hår var risigt som en tiggares, och kläderna var sönderrivna. Mirian skyndade sig fram och satte sig ner. ”Prata med mig.”

Han satt tyst.

”Arnau?”

Han lyfte på huvudet och mötte hennes blick. ”Vi kommer förlora, Mirian. Gnollerna kommer slakta oss alla.”

”Varför, Arnau? Varför?”

”Jag ... tänkte att om jag erbjöd monstren allt vi har ... Att de skulle lämna oss i fred ...”

Mirian reste sig. Hon gick fram och tillbaka på de snötäckta kullerstenarna. Människor såg på under tystnad och hon mötte Karns blick. Stadsborna hade börjat samla sig och även en del soldenärer stod runt stupstocken. Mirian såg en man. Stor som oxen var han, klädd i brynja. Han mötte hennes blick och slickade sig om tänderna. De ruttnade.

*

”Ers Nåd. Jag förstår att det är svårt för er, men ni måste döma honom.”

Det snöade där ute och hon stod vid fönstret, klädd i svart. Maeghin lade armen om henne. ”Det blir inte lätt.”

Hon började vanka av och an. Stora salen var kall, ruggig. Veden hade tagit slut och en av vakterna hade skyndat sig ut till vedstugan. ”Han försökte sno åt sig allt”, sade Mirian medan hon mötte Karns blick. ”Alla trettio kistor.”

”Inte för att han lyckats komma härifrån, men det handlar om principer. Lagen måste upprätthållas.” Thorans ord var hårda, men likväl sanna.

”Du tjänade min far i tjugo år och nu tjänar du mig.”

”Är det nu du säger hur mycket jag betyder för dig?” Thoran log.
”Du betyder mycket för mig, Thoran, det gör du. Du vet hur det är.”
”Inte alltid lätt.” Den vitskäggede rådsmästaren kliade sig.
”Sällan lätt. Så är det att vara en slottsfru.”
”Så vad blir hans straff?” frågade Karn.

*

”Ge mig svärdet.”

Maeghin räckte henne faderns tvåhandsvärd. En perfekt smidd och fruktad klinga, känd under namnet *Norrmarks vrede*. Fadern hade sagt att det var för det hårda klimatet som fostrade motståndskraftiga människor och Mirian var beredd att hålla med.

Hon tittade på Arnau och samlade andan, såg på de stadsbor och soldenärer som fyllde torget. Thoran gav henne en nick och Mirian drog en djup suck. ”För brott mot våra lagar dömer jag dig härmed till döden genom halshuggning. Har du några sista ord?”

”Jag välsignar er alla.”

Mirian gav honom en sista nick och högg. Arnaus huvud landade i blodskålen. Hon räckte svärdet till Maeghin som tog emot det med en rysning. Mirian stod stilla vid den huvudlösa kroppen i stupstocken, bad för hans själ. Stadsborna var tystare än möss och soldenärerna var oväntat respektfulla.

Mirian förstod sitt folk. Arnau hade trots allt varit en av dem, en god man från Norrmark, och han förtjänade ett bättre öde. Hans fru var utom sig av sorg. Hon var en av få som inte var förlamad av chock, där hon stod och rasslade en bit från stupstocken. Hennes två döttrar stod tysta vid hennes sida. Deras tårar strilade nerför kinderna.

*

Delgared satt och slipade sitt tvåhandsvärd när budbäraren travade förbi den hastigt uppförda palissaden. Hästen frustade när hon skrittade mellan tälten och riddarnas färgglada paviljonger. ”Jag har viktiga bud, kan någon föra mig till befälhavaren?” Röken for fram ur budbärarens mun och upplöstes i luften. Hennes ansikte var rött av kylan.

”Jag hjälper er, hellre det än det här slitet.”

Budbäraren gav honom skymten av ett leende. Hon satte av sin häst och väntade på de två stallpojarna. När de hämtat hästen började han visa henne vägen genom härläget. Budbäraren bet ihop när de gick mellan tält och kokeldar. Fullt förstäeligt. Delgared kunde redan ana varför. Hon höll om sin tjocka pälsmössa och sin lika tjocka vinterkappa som hon hade spänd runt kroppen. *Bordos skulle nog gilla henne.*

Smedernas hammare och legionärernas prat, skratt och sång skar sig mot vinterns tystnad och tälten stod överallt med sina rep hårt knutna runt pålar hamrade i marken. Snön föll och nordvinden ven i öronen trots mössan.

”Ska vi gå in?”

Budbäraren nickade.

”Nu när jag tänker på det, jag har inte presenterat mig. Delgared Rindarron, kapten, Tredje legionen, tredje bataljonen.”

”Freivir Thoransdotter, rådgivare och Norrmarks representant.”

Han visade in henne i den rödblåa paviljongen, den största i hela läget. Som anstod en överste.

”Sir. Freivir Thoransdotter från Norrmark.”

Översten nickade. Trots sin bistra uppsyn var han den sortens överste man kunde dela en öl med och ändå behålla respekten för. Sir Dalan presenterade sig för budbäraren. Delgared hade hört det förut, många gånger. Han brukade följa med sin överste på alla möjliga typer av audienser och rådslag. Speciellt hade audiensen med minotaurerna i ...

”Det är därför jag är här, Ers Nåd. Ni ser, Norrmark kommer snart att attackeras av en stor gnollerhär.”

Delgared märkte överstens förvåning. ”Jag förstår”, sade han. ”Kan ni försvara er?”

”Kanske för några dagar ... Vi kan samla runt fyrahundra femtio män och kvinnor, få av dem stridstränade. Vi är mer än desperata, gode överste. Jag tog nästan död på hästen min för att jag red så hårt. Jag stannade bara en kort natt på ett värdshus, sedan har jag ridit hela dygnet. Jag är utmattad, för att inte tala om hästen ...”

Delgared tog modet till sig. ”Sir, om jag får inflika?”

Översten nickade och Delgared drog ett djupt andetag. ”Sir, vi har kommit hit som en gåva för att bistå kungen. Finns det något bättre sätt än att hjälpa honom att försvara sitt land? Låt oss hjälpa Norr-

mark, för då hjälper vi hela Engsmark, sir. Då hindrar vi gnollerna och vinner hela Engsmarks tacksamhet.”

Freivirs hårda ansiktsmask sprack upp i ett sällsamt leende och hennes ögon glimtade till. ”Jag ser att din kapten är en ordens man.”

Översten gav blott skymten av ett leende. ”Ja, på gott och ont. Den unge mannen är mig kär och jag tjänade hans far en gång i tiden. Delgared, jag förstår dina tankar, men som du själv vet har vi våra prioriteringar.”

”Betyder det att ni säger nej?” Freivirs ögon var matta nu och hon lade armarna i kors.

Sir Dalan höjde handen. ”Inte alls. Vi kommer att ge er vårt stöd – det lovar jag – men det kommer att ta tid. Det kan dröja flera dagar tills vi når er, med vädret och allt. Jag är ledsen.”

Budbäraren suckade och hämtade andan. ”Vi får hoppas vi är vid liv när ni kommer. Vår slottsfru skulle hyra en trupp legoknektar. Ni verkar vara en upptagen man. Jag ska lämna er till era uppgifter.”

Freivir hade nästan lämnat paviljongen när sir Dalan reste sig. ”Vänta. Vilket soldenärkompani? Vad heter deras kapten?”

”Karn Starkhand av De Gråa Vargarna.”

”Berätta för din slottsfru att hon har vårt stöd och att vi ska skynda oss, men att det ändå kan dröja tills vi når fram. Goddag.”

När hon gått ställde Delgared frågan han grubblat över: ”Sir, jag känner igen det där uttrycket du fick då du hörde namnen. Vad var det som bekymrade dig?”

Översten såg upp från sina kartor och mötte Delgareds blick. ”Din uppmärksamhet är nyttig. Soldenärer är en usel sort – det lärde jag mig när jag inte var mycket äldre än du. Guldet är deras herre och det är guldet de tjänar, inte de som hyr dem. Förstår du?”

”Om vi säger att gnollerna skulle erbjuda soldenärerna mer guld än vad Norrtmark gör ... Att de byter sida ...?”

”Historien är fylld av svekfulla soldenärkompanier.”

”Men vad har det med Karn Starkhand som person att göra?”

”Delgared, det här är för mina och dina öron, det skulle skada oss om det kom ut, förstår du det?”

Delgared gav en honnör och översten log ett snett leende. ”Karn Starkhand säger sig vara en riddare.” Sir Dalan fnös. ”Men i själva verket är han bara en bagarson. Han är dessutom en massmördare. Det

var i slaget vid Hymlegård, under inbördeskriget för fem år sedan, som han stred på kungens sida. Fylkningsätten och Svitjarätten utmanade Birkurätten, Engsmarks kungaätt. Hälften av Engsmarks stormän såg sin chans att störta kung Tyrimer.

Under slaget vid Hymlegård högg Karn och hans soldenärkompani fram en blodig väg till upprorets ledare Menved Eriksson, som enligt kung Tyrimer och hans män dödat Tyrimers far, Bend den galne.” Sir Dalan grabbade tag i en importerad apelsin som bevarats väl med hjälp av magin. Så mötte han Delgareds blick och nickade. Han fortsatte: ”Karn högg av Menveds huvud trots att Menved var en storman som skyddades av den chevalereska koden. Kan du tänka dig vad han skulle vilja göra med Mirian Simonsdotter?”

”Om det nu är så som du säger, varför har han då aldrig blivit gripen?”

”Eftersom han är kapten för ett soldenärkompani och inte tillhör landet i laglig mening så kan han inte dömas av lagen. Dessutom är han trots all sin svinaktighet omtyckt av kung Tyrimer. Karn dräpte ju hans fars mördare.”

Delgared fingrade med skägget, tänkte på allt han hört.

”Vi ska göra allt vi kan”, sade översten och reste på sig. Vinden ven mot paviljongen och det blev bara kallare. Sir Dalan gav honom en bister blick. ”Vi utgår mot Norrtmark. Det kommer ta tid, men till slut når vi fram. Är stadens befolkning fortfarande vid liv då vill jag att du tar över befälet för de tre bataljonerna och leder befrielsen.”

”Jag? Ska jag leda de tre bataljonerna?”

”Ja det ska du, unge man. Se inte så skräckslagen ut – det här är din stora chans att bli befördrad. Du kommer sköta det fint.”

”Nu när du nämner befördran blir jag ännu mer skräckslagen.” Delgared log ett snett leende och översten skakade på huvudet. ”Vi har bråttom. Jag ska beordra en påtvingad marsch.”

”Jag uppskattar det, sir.”

”Utgå.”

*

Snön yrde runt dem och Delgared tvingade sig att fortsätta. Han var kapten och det var viktigt att föregå med gott exempel. Delgared